

วันนี้เป็นวันมาฆบูชา ถ้าเป็นวันมาฆบูชา สิ่งนี้เป็นความจริงในสมัยพุทธกาล แต่ในสมัยปัจจุบันนี้มันเป็นอัตลักษณ์ของเราชาวพุทธ เป็นอัตลักษณ์ คำว่า “อัตลักษณ์” มันเป็นเป้าหมาย เห็นไหม เวลาพระ ๑,๒๕๐ องค์เป็นพระอรหันต์ สิ่งที่เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์มาจากไหนล่ะ? เป็นพระอรหันต์มาจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วใจของพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์นั้น นี่เป็นพระอรหันต์เพราะอะไร เพราะมีมรรคญาณ เพราะมีการกระทำในหัวใจนั้น ถ้ามีการกระทำในหัวใจนั้น เห็นไหม

ในปัจจุบันนี้เราเป็นชาวพุทธ เราทำบุญกุศลมาเพื่อสร้างอานาจวาสนาบารมี ถ้าคนมีอานาจวาสนาบารมีนะ มันมีความร่มเย็นเป็นสุข คำว่า “ความร่มเย็นเป็นสุข” หมายความว่าจิตใจมันร่มเย็น ถ้าจิตใจร่มเย็น นี่มันไปที่ไหน สังคมจะร่ำร้อนขนาดไหนมันก็แยกแยะได้ไง สังคมเขาจะมีความกระทบกระทั่งนอนขนาดไหน จิตใจนี้มันเย็น จิตใจมันเย็นคือมันเข้าใจใจ

เห็นไหม คนทะเลาะเบาะแว้งกัน แล้วเราเห็นอยู่ เราไม่มีอารมณ์ร่วมไปกับเขา เราสังเวชไหม แต่ถ้าเราไม่มีปัญญาของเราละ “ทำไมเขาเป็นอย่างนั้น” นี่เราทุกข์แล้ว “ทำไมเขาเป็นอย่างนั้น” ทำไมเขาเป็นอย่างนั้น” นี่เราแบกรับแล้ว ไปยึดมาเป็นของเราแล้ว เป็นของเรานี้เรามีส่วนร่วมนะ แต่ถ้าเรามีปัญญา เห็นไหม เราเห็นของเรา นี่สร้างอานาจวาสนาบารมี ถ้าใจมีอานาจวาสนาบารมีนะ มันเป็นอย่างนั้นเพราะจิตใจของเขาไม่ได้ฝึกฝน จิตใจของเขาไม่ได้เป็นชาวพุทธ

ชาวพุทธ เห็นไหม ชาวพุทธ นี่เป็นประเพณีวัฒนธรรม เป็นอัตลักษณ์ สิ่งที่เราทำกันนี้เป็นอัตลักษณ์ของชาวพุทธนะ วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา แม้แต่วันพระเราก็ทำบุญกุศลของเราอยู่แล้ว เพราะว่าเราเป็นชาวพุทธโดยเนื้อแท้ ชาวพุทธโดยเนื้อแท้คือเราฝึกหัดใจของเรา

คูลี คนจะสวยจะงาม เขาก็ต้องฝึกหัดของเขาให้สวยงามของเขา จิตใจของเราถ้ามันจะอยู่ในอานาจของเรา มันก็ต้องมีการฝึกหัดดัดแปลงของเรา แล้วไปฝึกหัดดัดแปลงอย่างไรล่ะ นี่เวลาคนเขาออกกำลังกาย ออกกำลังกายเพื่อร่างกายเขาแข็งแรง แล้วจิตใจมันจะเข้มแข็งได้อย่างไรล่ะ จิตใจนี้มันจะแข็งแรงขึ้นมาได้อย่างไร

จิตใจที่มันแข็งแรงนะ โอ๊ย! เกิดมาแล้วอยากมีบุญกุศล เกิดมานี่อยากประสบความสำเร็จ คิดจินตนาการไปหมดเลย แต่ใจไม่ทำอะไรเลย เห็นไหม ถ้าใจมันทำสิ่งใดนะ นี่ปรารถนาว่าพรุ่งนี้เราจะใส่บาตรพระ ๑ องค์ ถ้าพระ ๑ องค์ เราจะใส่อย่างไร นี่เจตนามันมีแล้ว นี่ฝึกหัดใจใจทานนี่เป็นการฝึกหัดดัดแปลงใจของเราให้มันเข้าสู่ร่องสู่รอย ถ้ามันเข้าสู่ร่องสู่รอยนะ ถ้าใจมัน

เป็น นี่มันมีการเสียดสละ พอมีการเสียดสละ มันก็เป็นจิตใจที่เป็นสาธารณะ ถ้าจิตใจสาธารณะนี้มันยอมฟังเหตุฟังผล

ถ้าจิตใจที่ไม่เป็นสาธารณะ มันไม่ฟังเหตุผล แม้แต่มาวัด เห็นไหม “ก็ฉันจะเอาก่อน ฉันจะเอาก่อน” จะแข่งกันไป จะเบียดกันไป มาทำความดีด้วยกันนี้ มาทำคุณงามความดีด้วยกัน แล้วทำไมมาเบียดเบียนอะไรกัน ถ้าจิตใจเป็นจิตใจสาธารณะเนาะ เรามาด้วยกันเนาะ เรามาด้วยกัน นี่ถ้ามันถึงเวลาโอกาสที่เราควรทำเราก็ทำ ถ้าโอกาสของคนอื่นก็ปล่อยให้เขาทำ ทำขึ้นมาเพื่อมีจิตใจที่เป็นคุณงามความดีต่อกัน คุณงามความดีต่อกัน นี่มันสร้างอำนาจวาสนาบารมีอย่างไร

เห็นไหม คุณติ เวลาร่างกายเราจะแข็งแรงขึ้นมา เราต้องออกกำลังกายของเรา จิตของเราจะเข้มแข็งขึ้นมา มันต้องฝึกหัดใจของเราขึ้นมา ถ้าฝึกหัดใจขึ้นมา นี่ทาน ศีล ภavana...ศีล ศีลที่ไหน ศีลไปขอที่พระ ศีลไปขอที่พระ...ขอที่พระ พระเอาอะไรมาให้ละ ลมปากเป็นศีลใหม่

แต่ให้พระเป็นพยาน เราอาราธนาศีล วิรติเอาก็ได้ เจตนาเอาก็ได้ เห็นไหม ศีลมันเกิดได้ตั้งหลายวิธีการ เกิดได้หลายวิธีการหมายความว่า ถ้าอ่อนแออ่อนด้อย ต้องไปหาพระก่อน ให้พระเป็นพยานนะ ต้องขอศีลกับพระนะ แล้วพระรับแล้วเราจะได้ศีล พอได้ศีลมาแล้วกลับไปนี่ เอ๊ะ! มันมีศีลหรือไม่มีศีล ยังงอยู่เลยนะ

แต่ถ้าเราวิรติเอา ศีลมันคืออะไร? ศีล เห็นไหม ศีล ๕ นี่ปาณาติปาตา ไม่ทำร้ายกัน ไม่ทำร้ายสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่หยิบฉวยของที่เขาไม่ให้ ไม่ผิดคู่ครองของตัวเอง ไม่มูสา ไม่ดื่มสุรามรัย นี่ศีล นี่คือข้อบังคับ ถ้าเราไม่ทำมันก็ถูกหมด เห็นไหม ถ้าเราไม่ทำ แต่ที่นี้พอถือศีลนี้ขยับไม่ได้เลย

ศีล ถ้ามันเป็นความปกติของใจ

ทาน คือฝึกหัดดัดแปลงขึ้นมา คนออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรงขึ้นมา ถ้าร่างกายแข็งแรงขึ้นมา เราจะทำหน้าที่การงานของเรา ถ้าคนร่างกายแข็งแรงขึ้นไปแล้วจะทำสิ่งใดก็ได้ เวลาคนร่างกายครบ ๓๒ นะ แล้วแข็งแรง นี่ไม่เห็นคุณค่าเลย เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นไป ถ้าคนถึงกับต้องพิการนะ มันจะเสียใจมาก เสียใจมาก

เขาบอกว่า สุขภาพดีนี้หาซื้อไม่ได้ เราต้องดูแลของเรา นี่พูดถึงสุขภาพนะ แล้วสุขภาพจิตล่ะ ถ้าสุขภาพจิต เราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอนพระนะไม่ให้เชื่อสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น นี่เวลาเขาเชื่อกัน เขาอ่อนวอนขอร้องกัน สิ่งนั้นเป็นคุณงามความดี อ่อน

วอนขอเอา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าต้องปฏิบัติเอา ถ้าเวลาเราปฏิบัติเอานะ ไม่เชื่อสิ่งใดทั้งสิ้น เวลาเชื่อนี้ให้เชื่อประสบการณ์ของใจ เห็นไหม กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อสิ่งใดๆ ทั้งสิ้นเลย แล้วปฏิบัติของเรา

วันนี้เรามีเป้าหมาย เพราะวันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา นี่เป็นวันที่พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมกับพระอรหันต์ พระอรหันต์คือไม่มีกิเลสในใจ จิตที่สะอาดบริสุทธิ์อยู่แล้ว เห็นไหม จิตที่สะอาดบริสุทธิ์

นี่ว่า จิตพระอรหันต์ไม่มี จิตพระอรหันต์ไม่มี

มันเป็นสมมุติที่เราจะต้องสื่อความหมายกัน ก็ต้องว่า ใจของพระอรหันต์ที่สะอาดบริสุทธิ์ นะ

แล้วทำไมต้องสอนผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์ด้วยละ นี่เวลาเราสอน สอนแต่คนที่มีกิเลสไป

“เราจะไม่ทำความชั่วใดๆ ทั้งสิ้น ทำแต่คุณงามความดี ทำจิตให้ผ่องแผ้ว ทำให้ถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ได้” นี่โอวาทปาติโมกข์ เวลาสอนพระอรหันต์นะ หัวใจ ธรรมวินัย นี่เวลาสอนพระอรหันต์ แล้วเวลาเรามีกิเลสละ นั่นคืออัตลักษณ์ของเรา นั่นคือเป้าหมายของเรา นั่นคือสิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว แล้วเวลาเทศน์ว่าการจนมีคนรู้จริงเห็นจริงอย่างนั้น นี่เรามีเป้าหมายอย่างนั้น ถ้าเรามีเป้าหมายอย่างนั้น เราพยายามจะฝึกหัดตัดแปลงเรา เวลาทำบุญกุศล ทำบุญกุศลก็เพื่อประโยชน์กับเราๆ แล้วให้มันลอยมาจากฟ้า

ลาภที่ควรได้และลาภที่ไม่ควรได้ ลาภที่ควรได้มันมาจากไหนละ ลาภที่ควรได้ นี่สัมมาอาชีพะ สิ่งที่เราค้นคว้า เราปฏิบัติของเรามาเป็นความถูกต้องดีงามของเรา ถ้าความถูกต้องดีงามของเรา คนเรามีอำนาจวาสนา ถ้าคนมีวาสนาทำสิ่งใด สิ่งนั้นมันจะสมเหตุสมผล แล้วมันจะสมคุณของมัน ถ้าคนเราขาดตกบกพร่องมา ทำสิ่งใด ทำมากกว่าเขาด้วย ทำอย่างไร แต่มันทำไมไม่สมเป้าหมายของเราละ

มันไม่สมเป้าหมาย เห็นไหม กรรมเก่า กรรมใหม่

เวลาบอกว่าศาสนาพุทธให้เชื่อกรรมๆ เราก็ไปแก้กรรมกัน

คำว่า “ไปแก้กรรม” ทำคุณงามความดีนี้แหละแก้กรรม ถ้าแก้กรรม ทำคุณงามความดีแล้ว มันยังขาดตกบกพร่องอยู่ แล้วทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะ เราก็ทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา โอกาสอย่างนั้น ถ้าเราชวนชายของเรา เราพยายามหมั่นเพียรของเรา นี่กรรมดีมัน ต้องให้ผลดี มันจะมากมันจะน้อยมันอยู่ที่เวลาถึงคราวของมัน

ในพระไตรปิฎกนะ เวลากระรอกมันอยู่ที่ชายทะเล เวลาลมแรงมันพัดของมันนี่รังกระรอก มันตกไปในทะเล แม่กระรอกนะ มันเอาหางไปชูบนน้ำขึ้นมาสะบัด เอาหางชูบนน้ำขึ้นมาสะบัด จน เทวดาเห็น เทวดาทนไม่ได้ เทวดามาดามกระรอกนั่น แปลงตัวเป็นเทพบุตรมาถามกระรอกว่า

“กระรอกทำอะไรนะ”

“ลมพัดลูกตกไปในทะเล”

“แล้วกระรอกจะทำอย่างไรล่ะ”

“จะเอาหางชูบนน้ำทะเลขึ้นมาสะบัด”

“ทำไมล่ะ”

“เพื่อให้ น้ำทะเลนั้นมันแห้ง เพื่อจะเอาลูกมันคืนมา”

เป็นไปได้ไหม เป็นไปได้ไหม...แต่เขามีความเพียรของเขา เห็นไหม เวลาทำคุณงามความดี คุณดี กระรอกมันเป็นสัตว์นะ เวลามันรักลูกของมัน ลูกมันตกไปในทะเล มันจะเอาลูกมันคืนมาให้ได้ เอาหางไปชูบนน้ำแล้วขึ้นมาสะบัดให้น้ำทะเลนั้นมันแห้ง จนพระอินทร์มาคุยกับกระรอก สุดท้ายแล้วพระอินทร์เอาขึ้นมาให้ นี่เพราะความเพียรของเขา ความเพียรของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดี เราทำของเรา เราทำของเรา กระรอกมันยังเอาหางมันชูบนน้ำขึ้นมาสะบัด ชูบนน้ำขึ้นมาสะบัด เพื่อต้องการให้น้ำนั้นแห้ง เพื่อจะเอาลูกมันคืนมา แล้วชีวิตของเราล่ะ ชีวิตของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา

จะแก้กรรมๆ แก้กรรมอะไรกัน การแก้กรรม นี่กรรมดีกรรมชั่ว ในเมื่อกรรมดีกรรมชั่วนะ ถ้าแก้กรรม เราชอบสิ่งใดล่ะ เราชอบสิ่งใด นี่มันเป็นจิตนิสัย พันธกรรมของจิต นี่พันธกรรมของ

จิต ใครฝึกฝนสิ่งใดมา มันก็จะฝังกับใจนั้นมา ถ้าเราฝังใจสิ่งนั้น มันชอบสิ่งนั้น ถ้าถูกความชอบใจ มัน มันก็มีความสุข ถ้าไม่ถูกใจมัน มันก็มีแต่ความทุกข์ มันมีความขัดแย้งในใจของมัน ใจมันเป็น อย่างนั้นใช่ไหม อย่างนี้เป็นพื้นฐาน เป็นพันธุกรรมของเขา

แต่เวลาทำความสงบของใจเข้ามา ทุกดวงใจต้องทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบเข้า มา มันจะเห็นถูกเห็นผิดในใจของตัวเอง ถ้าใจไม่มีความสงบเข้ามา มันมีสัญญาอารมณ์ มันก็หายไปข้างนอก นี่สัญญาอารมณ์มันหายไปข้างนอก สังคมนี้ไม่มีสิ่งใดถูกต้องหมดเลย เรากันเดี๋ยวนี้ เป็นคนดี คืออยู่คนเดียว แล้วคิดนี้มีประโยชน์อะไรละ

เวลาเราทำบุญกุศลนะ สิ่งที่เป็นบุญกุศลมาก คือทำทั้งเหว ทำดีเพื่อดี ทำดีไม่ต้องการให้ ใครรับรู้ ไม่ต้องการให้ใครสนใจ ไม่ต้องการให้ใครมายกย่องสรรเสริญ เวลาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าทำคืออยู่โคนต้นไม้หรืออยู่องค์เดียว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ ธรรมขึ้นมาแล้ว นี่เสวยวิมุตติสุข วิมุตติสุข มันรำพึงในใจนะ มันละเอียดย มันละเอียดยหมายความว่า มันเป็นเรื่องภายใน “มันจะสั่งสอนได้อย่างไร มันจะสั่งสอนได้อย่างไร” นี่ทำคืออยู่คนเดียวนะ แต่ผลประโยชน์ เวลาเรือสัตว์บนสัตว์ เวลาทุกข์ยากขนาดไหน

นี่เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดง ธรรม พอแสดงธรรมขึ้นมา จิตใจถ้ามันได้รสของธรรม มันคาย มันละทิ้งสิ่งที่มันเป็นสารพิษ สิ่งที่ ความเป็นพิษที่จิตมันยึดไว้ พอสารพิษที่มันยึดไว้นะ พอมันสลัดทิ้งนั่นทิ้ง มันมาอยู่กับธรรม สิ่งที่ มันเป็นความทุกข์มามหาศาลเลย เวลาฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมมัน ปล่อยวางสิ่งนั้นได้ ปล่อยวางสิ่งนั้นคือศรัทธาเฉยๆ นะ ไม่ใช่ปล่อยวางสิ่งนั้นจนถึงสิ้นสุดแห่ง ทุกข์ ถ้าสิ้นสุดแห่งทุกข์ เวลาประพฤติปฏิบัติไปมันเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง

นี่เพราะอะไร เพราะเราไปยึด เราไปยึดของเราเอง เรายึดมันถือมันของเราเอง พันธุกรรม ของจิตมันยึดมันถือมันของมันเอง เวลาเมื่อมีผลเข้ามาจากสิ่งนี้แล้ว พอมันคลายสิ่งนั้น ออกไปมันก็มีความสุขของมัน ความสุขอย่างนี้มันเป็นความสุขแบบจิตสงบเท่านั้นเอง ถ้าจิตสงบ แล้วต้องฝึกหัดใช้ปัญญาต่อเนื่องไปนะ

เราไม่ทำความชั่วใดๆ ทั้งสิ้น เราจะทำคุณงามความดีของเรา ทำจิตใจของเราให้่องแผ้ว ทำจิตใจถึงที่สุดแห่งทุกข์ให้ใจของเราขึ้นมาให้ได้ นี่เวลาเทศน์กับพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ พระ อรหันต์เขารู้อยู่แล้ว เพราะอะไร เพราะเขาต้องทำใจของเขาให้่องแผ้วอยู่แล้ว ถ้าใจเขาไม่่อง

แล้ว เขาจะไม่เกิดปัญญาที่ชำระล้างกิเลสในใจของพระอรหันต์นั้นหรือ พระอรหันต์ถ้ารู้สิ่งนั้น อยู่แล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงต่อหน้าพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ มันแสดงธรรมต่อหน้าผู้รู้ มันไม่ได้แสดงธรรมต่อหน้าผู้ที่ไม่รู้

ถ้าผู้ที่ไม่รู้พูดสิ่งใด ไอ้ผู้ที่ไม่รู้มันก็ลอยตามทั้งนั้นแหละ แต่คนที่เขาารู้อยู่แล้ว คนที่เขาชัดเจนอยู่แล้ว แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมกับพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์นั้น นี่ใครมันจะหลอกใครได้ละ ถ้าใครมันจะหลอกใครได้ นี่ไง สิ่งนี้คือเป้าหมาย แล้วสิ่งนี้คือประวัติศาสตร์ของเรา คือชาวพุทธของเรา อัตลักษณ์ของเราละ ถ้าเรามีอัตลักษณ์ นั้นเป็นอัตลักษณ์ของเรา

เขาบอกว่า วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา ให้ชักชวนประชาชนให้เข้าวัดใกล้บ้าน ที่ไหนที่เราอยากทำบุญกุศล เราทำที่นั่น ทีนี้พอไปวัดไปวาเราก็บอกว่า ไปวัดแล้วละ เสียสละสิ่งใดไปมันสิ้นเหลือเลย แล้วพระจะใช้อย่างไร จะหมดอย่างไร

พระ ถ้ามีสติปัญญา สิ่งนี้มันช่วยเหลือเจือจานสังคมได้ทั้งนั้นแหละ แต่พระที่ขาดสติปัญญา เห็นไหม “ของกู ของกู” นี่เสียสละมานะ เสียสละมา นี่เวลาเราไปเห็นเราก็คิดของเราไง แต่เราต้องดูให้มันรอบด้านว่าพระได้สิ่งนั้นมา แล้วพระทำประโยชน์สิ่งใดต่อไป ถ้ามีสติปัญญา นะ ถ้าขาดสติปัญญา มันก็ไม่สามารถบริหารจัดการสิ่งนี้ได้ นี่เรื่องจากภายนอก

แล้วเรื่องภายในละ เรื่องภายในนะ เวลาจิตใจนะ เราไปวัดไปวา ถ้าที่ไหนมีพิธีกรรมต่างๆ เราว่าสิ่งนั้นขลัง สิ่งนั้นน่าเชื่อถือ แต่ถ้าไปวัดไหน ไม่มีพิธีกรรมสิ่งใดเลยนะ เอ๊ะ! นี่มันจะเป็นวัดไปได้อย่างไรละ

สิ่งที่เป็นพิธีกรรมนั้นมันเป็นวัฒนธรรม แต่ถ้าจิตใจเราสูงส่งแล้ว วัฒนธรรม เห็นไหม วัฒนธรรม แล้วถ้าธรรมในใจละ ถ้าธรรมถูกใจเรา เราก็อำนาจ ถ้าธรรมผิดใจเรา เราก็อำนาจ วัฒนธรรมประเพณีก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าทำสิ่งนั้น เห็นไหม นี่ชักชวนให้คนไปวัด ไปวัดไปแล้ว ทำสิ่งใด

เวลาทำบุญเสร็จแล้วต้องกรวดน้ำให้พรไหม? นั่นมันก็เป็นการทำเพื่อให้จิตใจของเรา มันคง มันคงแล้วอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรของเรา บอกไม่ให้แก่กรรมๆ แล้วถ้ามีเจ้ากรรมนายเวรอะไรมาอีกละ

เจ้ากรรมนายเวรนะ เวลาทำสิ่งใด สิ่งใดที่บาดหมางกัน นี่มันมีเหตุมีผลทั้งนั้นแหละ ศาสนาพุทธนี้ไม่ได้ลอยมาจากฟ้า มีเหตุและมีผล ทำสิ่งใดดีและชั่วให้ผลทั้งนั้น ถ้าให้ผลทั้งนั้น เราทำดีหรือชั่วโดยที่ขาดสติ โดยไม่ได้ตั้งใจ เราไม่ได้ตั้งใจ เพราะจิตใจเราหยาบอยู่ เราไม่รู้ว่าจะสิ่งใดถูกหรือผิด เราทำของเราไป นั่นละมันเกิดเวรเกิดกรรม

แล้วเวลาเราสำนึกได้ เวลาสำนึกได้นี่เราจะแก้กรรมสิ่งนั้นอย่างไร

เราทำบุญกุศลไป บุญกุศลนี้ทุกคนก็ปรารถนา ทุกดวงใจก็ปรารถนาแต่คุณงามความดีทั้งนั้นแหละ เขาจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ เจ้ากรรมนายเวร สิ่งที่ได้กระทบกระทั่งมาเขาจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ แต่ในเมื่อเราสำนึกได้ เราสำนึกได้ เราขออภัยต่อเขา เราอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ ตั้งแต่ผู้มีพระคุณกับเรา สิ่งที่เขาขาดตกบกพร่องสิ่งใด ต้องการอะไร

เวลาเรากินอาหาร เรากินด้วยคำขำวนะ เทวดาเขากินอาหารทิพย์ทั้งนั้นแหละ นี่หัวใจมันกินความรู้สึก วิญญาณอาหาร วิญญาณอาหาร ความรู้สึกที่ดีๆ ความรู้สึกที่มีเมตตา ความรู้สึกที่อบอุ่น เราต้องการให้เขาได้รับรสอย่างนี้ เราต้องการให้เขาได้รับด้วยจิตใจที่มั่นคงอย่างนี้ จิตใจที่มันวอกแวกอเวว จิตใจที่มีแต่ความเร่าร้อน เรามีแต่ความเร่าร้อนนะ แต่เวลาเรามีบุญกุศล เรามีความสุขขึ้นมา นี่ใจของเราอุทิศตรงนี้ อุทิศตรงนี้ ใจถึงใจนะ แก้กรรมนี้แก้กรรมนี้ เวลาจะแก้กรรมนะ เราเอาจิตใจที่อบอุ่น จิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์ นี่ขอให้สรรพสัตว์ได้รับรสอย่างนี้ ได้รับรสอย่างนี้ นี่การแก้กรรมโดยที่เราเป็นชาวพุทธนะ

แล้วถ้าการแก้กรรมโดยแท้จริง ทำความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบนะ มันเกิดมรรคญาณ มันทำลายอวิชชา มันทำลายกิเลส กิเลสตัวเป็นๆ เลยะ เวลาสังโยชน์มันขาดออกไป ยถากุตั้ง เกิดญาณทัสสนะ พลิกศกกิเลสนะ ถ้าใครไม่พลิกศกกิเลส ไม่เห็นกิเลสขาดออกไปจากใจ มันไม่รู้หรอกว่ากิเลสเป็นตัวอย่างใด

กิเลสก็ไม่เคยเห็น แล้วชำระกิเลสออกไปจากใจ มันก็ไม่ว่ากิเลสตัวไหนออกไปจากใจมันเห็นไหม เราเป็นโรค ก็ไม่ว่าเป็นโรค เราหายจากโรค เราก็ไม่ว่าเราหายจากโรค เอ๊ะ! มันเป็นวิธีการอะไร เราเป็นโรคเรารู้ว่าเป็นโรค เราเป็นโรคเราไม่รู้ เราไปหาหมอให้หมอวินิจฉัย หมอวินิจฉัยแล้วเขาให้ยาของเขา เขารักษาเราแล้ว เวลาเราหายจากโรค เราก็แข็งแรง จิตใจที่มันวิตกกังวล นิเวศธรรม สิ่งที่มีมันฝังในหัวใจ เห็นไหม มันเกิดมรรคญาณ มันแยกแยะของมัน มันทำลายของมัน

จะทำความดีทั้งหมด ไม่ทำบาปอกุศลเลย จะทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว แล้วทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว แล้ว ความที่จิตใจที่ผ่องแผ้วแล้ว ที่มันจะสิ้นสุดแห่งทุกข์มันทำอย่างไร นี่จิตใจที่ผ่องแผ้วแล้ว แล้วทำไมต้องทำถึงที่สุดแห่งทุกข์อีกล่ะ

จิตใจที่ผ่องแผ้ว นี่สัมมาสมาธิ จิตที่สว่างไสว จิตที่มันผ่องใส จิตต่างๆ แล้วมันจะชำระล้าง ตัวมันอย่างไร ถ้ามันชำระล้างตัวมัน นี่การแก้กรรมอย่างนี้ เพราะอะไร เพราะถ้ามันไม่มีสิ่งที่เกิด มันก็ไม่มีสิ่งใดๆ เลย ถ้ายังมีตัวตน มีสิ่งที่เกิด มีภวาสวะ มีฐิติจิตอยู่ ในเมื่อมันมีสถานที่อยู่ ก็เลส มันหัวเราะเยาะ เพราะนั่นคือที่อยู่ของมัน ก็เลสมันหาที่อยู่ คือหัวใจของสัตว์โลก แล้วถ้ามันมีภวาสวะ มีภพ มีตัว มีตน มีสถานที่อยู่ ก็เลสมันอยู่ตรงนั้น แล้วถ้าทำลายสถานทั้งที่ทั้งหมด ทำลายภวาสวะ ทำลายฐิติจิต ทำลายทั้งหมดแล้ว

เห็นไหม นี่จิตพระอรหันต์ๆ จิตพระอรหันต์อยู่ตรงไหน

จิตก็คือภพ ที่ไหนมีจิต ที่นั่นมีตัวตน ที่ไหนมีจิต ที่นั่นมีสถาน ที่ไหนมีสถาน ที่นั่นก็เลสมันอยู่ได้ ถ้าทำลายสถานทั้งที่ ทำลายทั้งหมดแล้วก็เลสมันไปอยู่ที่ไหน ก็เลสมันไม่มีที่อยู่ ก็เลสมันก็ตายไป แล้วตายอย่างไรล่ะ ตายอย่างไร

นี่ไงถ้ามันจะแก้กรรมๆ แก้กันอย่างไร

เราเป็นชาวพุทธนะ ชาวพุทธนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้ นั้นเห็นตถาคต” ถ้าจิตเราสงบ จิตเราผ่องใส เรารู้ว่าจิตเราผ่องใส ถ้าผ่องใส เดียวมันก็เศร้าหมอง ผ่องใส เดียวมันก็คลายตัวมันออกมา แล้วมันก็เป็นเท่านั้นเอง แต่ถ้าเรามีอำนาจาสนานะ ถ้ามีอำนาจาสนา นี่ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่มันละเอียด ปัญญาที่เกิดจากจิต มันจะเกิดขึ้นมาอย่างไร ถ้ามันเกิดขึ้นมาได้ มันพิจารณาของมันได้ มันแก้ไขของมันได้ มันจะเป็นความจริงกับใจดวงนั้น

นี่ไง ธรรมะส่วนบุคคล ถ้าใจดวงใด พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ ไม่มีมรรคญาณ ไม่มีมรรคสามัคคี พระจะปฎิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าปฎิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา มันมีมรรคสามัคคี มันมีมรรคญาณ มันทำลายอวิชชาในใจของใจดวงนั้นสิ้นสุดกันไปแล้ว เขาถึงปฎิญาณตนว่าเขาเป็นพระอรหันต์ เพราะเขาได้แก้ไข เขาได้แก้กรรมของเขาสิ้นสุดแห่งทุกข์ เอวัง